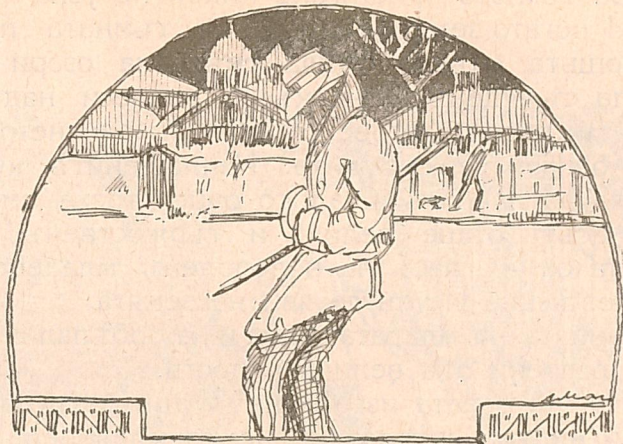

Ан. Моновъ.

Една вечеръ той се почувствува малко по-добре, напусна своята мрачна стая и излѣзе на улицата. Това бѣше срѣщу коледа. Заскита той напосоки изъ улицитѣ, цѣлъ треперящъ отъ студъ въ своитѣ окжсани дрехи.

Дойде до една черква, вратата на която случайно виде отворена. Той влезе вжтре и се сви въ единъ жгълъ. Отъ слабостъ и умора скоро задрѣма. Когато се пробуди, черквата бѣше пълна съ богомолци.

Освѣтлението на запаленитѣ свѣщи и приятно пѣснопѣние извикаха у бедния човѣкъ едно особено чувство на умиление. Устата му зашепнаха молитви.

Но скоро Андрея пакъ си спомни за своето тежко положение. Праздниятъ му стомахъ се свиваше отъ болки. Той отпусна глава. Опита се да я изправи, но не успѣ. Вмѣсто молитва душата му се изпълни съ ядъ. Реши да напусне черквата. Едва се извлече изъ нея и трѣгна съ бавни крачки изъ улицата, като се олюляваше на вси страни.

Студътъ пронизваше измършавялото му тѣло, а снѣгътъ засипваше парцаливитѣ му дрехи. . . . Притѣмнѣ му предъ очитѣ и той тросна тѣлото си върху входнитѣ стѣпала на една кжща.

— Никола, единъ бѣденъ човѣкъ е легналъ на прага! се чу женски гласъ.